

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/42/2020
Identifikačné číslo spisu:	8316010274
Dátum vydania rozhodnutia:	04.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8316010274.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 4. novembra 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného P. V. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní obvineného P. V. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/11/2017 z 13. septembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. V. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 3T/52/2016 zo 17. januára 2017 bol obvinený P. V. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

- dňa 25. marca 2014 v B. na pobočke spoločnosti W., s.r.o., A. uzatvoril prostredníctvom mandátára spoločnosti W., s.r.o. so sídlom v A. na W.. XX zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX na finančnú hotovosť vo výške 800,00 Euro, ktorú sa zaviazal splácať dvanástimi mesačnými splátkami vo výške 125,00 Euro, avšak úver nesplácal, doposiaľ nezaplatil ani jednu splátku a už pri uzatváraní úveru vedel, že ho nebude môcť splácať, lebo v tom čase jeho reálne výdaje boli vyššie ako príjmy, čím takto svojím konaním spôsobil poškodenie spoločnosti W., s.r.o. A., W.. XX, IČO: XXXXXXXXX, škodu vo výške 1.500,00 Euro.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. h), písm. j) a za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému výkon uloženého trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenú stranu W., s.r.o. A., W. XX, IČO: XXXXXXXXX, škodu vo výške 1.500,00 Euro.

Krajský súd v Prešove rozsudkom, sp. zn. 6To/11/2017 z 13. septembra 2017 rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. f) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu s tým, že podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného uznal za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

- dňa 25. marca 2014 v B. na pobočke spoločnosti W., s.r.o., A. uzatvoril prostredníctvom mandatára spoločnosti W., s.r.o. so sídlom v A. na W.. XX, zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX na finančnú hotovosť vo výške 800,00 Euro, ktorú sa zaviazal splácať dvanástimi mesačnými splátkami vo výške 125,00 Euro, avšak úver nesplácal, doposiaľ nezaplatil ani jednu splátku a už pri uzatváraní úveru vedel, že ho nebude môcť splácať, lebo v tom čase jeho reálne výdaje boli vyššie ako príjmy, čím takto svojím konaním spôsobil poškodenej spoločnosti W., s.r.o. A., W.. XX, IČO: XXXXXXXXX, škodu vo výške 800,00 Euro.

Za to krajský súd obvinenému uložil podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. h), písm. j) a za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému výkon uloženého trestu podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zároveň krajský súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej strane W., s.r.o. A., W. XX, IČO: XXXXXXXXX, škodu vo výške 800,00 Euro, pričom podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodenú spoločnosť W., s.r.o. A., W. XX, IČO: XXXXXXXXX so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

Z obsahu podaného dovolania možno vyvodiť, že danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený nijak neodôvodnil. Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že žiaden zo súdov nerešpektoval judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o insolvenčii, a súdy hľadali len podružné dôvody a nereflektovali jeho prebiehajúce insolvenčné konanie v H. T.. Poškodenej spoločnosti W., s.r.o. obvinený nemôže zaplatiť určenú sumu 800,00 Euro, nakoľko po dobu trvania účinkov schválenia oddĺženia plnením splátkového kalendára je dlžník okrem iného povinný neposkytovať žiadnemu z veriteľov žiadne zvláštne výhody. Poškodená spoločnosť si mala svoju pohľadávku riadne prihlásiť do insolvenčného konania, v rámci ktorého by bola uspokojovaná spoločne s ostatnými veriteľmi prostredníctvom ustanoveného insolvenčného správcu. Obvinený takisto požiadal, aby dovolací súd vydal predbežné opatrenie čo sa týka „druhej časti rozsudku“ za účelom „pozastavenia platobnej povinnosti, pokiaľ nebude v riadnom konaní rozhodnuté inak“. V tejto súvislosti obvinený explicitne uviedol, že „žalobca od podania svojej žaloby vedel, že som v insolvenčii a že zaplatením by som mohol ohroziť svoje prebiehajúce insolvenčné konanie a dopustil by som sa trestného činu znevýhodňovania ostatných veriteľov“. Rovnako tak obvinený rozsiahlo poukázal na právne normy európskej právnej sily upravujúce problematiku tzv. medzinárodného insolvenčného práva a citoval z ich obsahu, pričom odkázal aj na s tým súvisiacu právnu úpravu platnú a účinnú v H. T. a na to nadväzujúcu odbornú literatúru. Súhrnne uzatvoril, že po dobu trvania účinkov schválenia oddĺženia plnením splátkového kalendára je dlžník povinný okrem iného neposkytovať veriteľom žiadne zvláštne výhody, pričom zopakoval, že poškodená spoločnosť W., s.r.o. nevyužila svoje právo na prihlásenie svojej pohľadávky do jeho insolvenčného konania; naopak, svoje vymáhanie pohľadávky začala riešiť súdne a podala na obvineného niekoľko žalôb na rôzne súdy - spolu ich bolo asi desať. K tomu obvinený opísal s tým súvisiaci postup poškodenej spoločnosti W., s.r.o. ,

ktorý viedol k tomu, že podal návrh na osobný bankrot. Tento mu bol schválený Krajským súdom v Prahe a prebieha doposiaľ. Tak okresný ako ani odvolací súd nerešpektovali judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadom insolvenčného konania, ktoré voči obvinenému prebiehalo v rozhodnom čase na území H. T., pričom obvinený nemohol poškodenej spoločnosti W., s.r.o. zaplatiť určenú sumu 800,00 Euro v čase po dobu trvania účinkov schváleného oddĺženia plnením schváleného splátkového kalendára. Súdby rovnako neskúmali a nebrali do úvahy tú skutočnosť, že obvinený v rozhodnom čase, keď uzavrel zmluvu o pôžičke so spoločnosťou W., s.r.o. nevedel, že sa neskôr dostane do insolvenčného konania.

S poukazom na uvedené obvinený skonštatoval, že „rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/11/2017 z 13. septembra 2017 spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci - zisteného skutku a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na podklade dovolania podaného obvineným tak, že rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie”.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku. Po vykonaní vyššie vymedzeného formálneho prieskumu podaného dovolania však dovolací súd zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uviesť len to, že obvinený vôbec nešpecifikoval konkrétne dovolacie námietky, ktoré by bolo možné následne pod ne subsumovať.

K tomu najvyšší súd uvádza, že ak chybám vytýkaným v podanom dovolaní nezodpovedá dovolaateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označeného dovolaateľom podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku (primerane R 120/2012).

Obvinený P. V. v dovolaní neuviedol žiadne námietky ani iné rozhodné skutočnosti, ktoré by bolo možné obsahovo podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Preto sa najvyšší súd ďalej posudzovaním existencie dotknutého dovolacieho dôvodu v kontexte trestnej veci obvineného tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu nezaoberal.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Najvyšší súd vo vzťahu k označenému dovolaciemu dôvodu uvádza, že dovolací súd nie je v dovolacom konaní oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] - samozrejme vyjmúc takú procesnú situáciu, ak je osobou podávajúcou dovolanie minister spravodlivosti v rámci jeho dispozičnej právomoci vyplývajúcej z § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd zo skutkového hľadiska hodnotiť len izolovaným prístupom a to, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené; teda či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Preto v dovolacom konaní na podklade mimoriadneho opravného prostriedku nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), nakoľko tieto predstavujú otázky upravené normami procesného práva, ktoré nie sú hmotnoprávnej povahy. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v

tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na uvedené nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie, nakoľko uvedená činnosť je zákonom zverenou doménou, ba priam privilegiom v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Najvyšší súd poznamenáva, že nosným motívom podaného dovolania je pokračovanie obvineného vo svojej obhajobnej argumentácii prezentovanej už v konaní tak pred súdom prvého stupňa, ako aj v podanom odvolaní. V tejto súvislosti obvinený spravidla opakuje (až na malé výnimky) námietky predložené v predchádzajúcom konaní a vôbec nereflektuje na právnu konštrukciu ním uplatňovaného dôvodu dovolania. Je takisto potrebné dodať, že z podaného dovolania je zrejmé, že napriek jeho podaniu prostredníctvom obhajcu používa nesprávnu odbornú terminológiu, a síce skôr z civilného procesného práva (viď. už len samotné označenie dovolania: „Dovolání žalovaného ...“, resp. „ návrh na vydanie predbežného opatrenia v druhej časti rozsudku na pozastavenie platobnej povinnosti, pokiaľ nebude rozhodnuté v riadnom konaní inak“, k čomu sa najvyšší súd podrobnejšie vyjadrí v ďalšom texte tohto uznesenia.

Z obsahu podaného dovolania je evidentné, že obvinený nerozlišuje skutkové námietky od námietok právnych.

Ako ale najvyšší súd zdôraznil vyššie, dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, a v zásade vôbec neslúži na revíziu a nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len už zmieňovaný dôvod dovolania dostupný iba pre ministra spravodlivosti). Pre materiálny obsah podaného dovolania je pritom bez významu použitie pojmu „právny záver“, resp. „nesprávne právne posúdenie vecí“, ak z materiálneho hľadiska obvinený napáda zjavne záver skutkový.

Inak povedané, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je obvineným síce správne uplatňovaný z formálneho hľadiska, no s poukazom na vecný obsah argumentácie obvineného ide celkom zjavne v dominantnej miere o námietky skutkového charakteru, ktoré predstavujú z pohľadu daného dovolacieho konania neprípustné námietky.

Najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ obvinený v podanom dovolaní neuvedie námietku právneho charakteru, nie je pri viazanosti uplatnenými vecnými námietkami (a nie dôvodmi dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) nielen povinnosťou, ale ani možnosťou dovolacieho súdu sa následne akokoľvek vyjadrovať k otázke samotnej správnosti právnej kvalifikácie ustáleného konania. Ako už bolo zdôraznené vyššie, skutková veta tak, ako bola ustálená zo strany súdov nižšieho stupňa, je pre dovolací súd (konajúci iba na podklade dovolaní obvinených) záväzná - v predmetnom mimoriadnom opravnom konaní už nemožno prehodnocovať ustálené skutkové závery, skúmať ich úplnosť, či správnosť.

Na ústavne konformné vysporiadanie sa s námietkami obvineného takejto povahy potom plne postačuje strohé konštatovanie, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými (ale tiež právnymi) závermi súdu prvého stupňa, a tieto považoval za dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi. Akákoľvek ďalšia argumentácia dovolacieho súdu je v konečnom dôsledku s poukazom na už doposiaľ uvedené zbytočná, keďže by išlo len o opätovné opakovanie už vyššie podrobne precizovaných právnych úvah.

Pokiaľ obvinený opakovane poukazuje (tak ako už aj pred odvolacím súdom) na to, že do stavu platobnej neschopnosti a neskôr vyhláseného osobného bankrotu sa dostal až neskôr - po vyžiadaní spotrebného úveru od poškodenej spoločnosti, pričom v rozhodnom čase žiadania o spotrebný úver nemohol svoju neskoršiu nepriaznivú finančnú situáciu vôbec predpokladať, resp. zistený skutkový stav hodnotí inak, ako skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy, takýto argument nezodpovedá označenému dovolaciemu dôvodu. O to viac, ak sa oba vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí podrobne vysporiadali s totožnými námietkami obvineného, keď konštatovali, že

obvinený si musel už v čase podávania žiadosti o úver a podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 25. marca 2014 s poškodenou spoločnosťou W., s.r.o. uvedomovať, že jeho vtedajšie príjmy a záväzky znemožňujú riadne a včasné splácanie skôr dohodnutých splátok. To, že obvinený neskôr podal návrh na povolenie oddĺženia bolo prirodzeným krokom s poukazom na jeho nepriaznivú finančnú situáciu. Krajský súd pritom výstižne uzavrel, že ak by bola obrana obvineného dôvodná, nič by nebránilo tomu, aby si hociktorá osoba prevzala majetkový záväzok a následne by sa mohla vyhnúť trestnoprávnemu postihu včasným podaním návrhu na oddĺženie.

Dovolaciemu súdu neprislúcha už v tretej inštancii preskúmať správnosť skutkových zistení a hodnotenie dôkazov súdmi nižšieho stupňa na podklade dovolania podaného obvineným. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený P. V. spáchal skutok tak, ako uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa. Povedané inými slovami, pre dovolací súd je podstatnou výlučne tá skutočnosť, že vo veci tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu a ktoré majú zároveň tomu zodpovedajúci odraz v právnej vete, čomu zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona.

Obdobne možno posúdiť aj námietky obvineného vo vzťahu k neexistencii úmyslu dopustiť sa trestného činu podvodu, nakoľko v rozhodný čas nemohol vedieť, že sa neskôr dostane do nepriaznivej finančnej situácie majúcej za následok vznik jeho platobnej neschopnosti. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku totiž nemôže napĺňať poukaz na to, že v predmetnom konaní nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu. Tento vzťah nie je možno skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavil v jeho konaní, ktorý je obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Zavinenie je ako subjektívna stránka trestného činu vždy preukazované zásadne na základe konkrétnych skutkových okolností, ktoré ako je zrejmé z vyššie vyjadreného, v konaní o dovolaní nie je možné preskúmať.

Ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými (ale tiež právnymi) závermi súdu prvého stupňa, a tieto považoval za dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi, nie je najvyšší súd oprávnený na ďalšie prehodnocovanie materiálnych dôvodov ustálených súdmi nižšieho stupňa a teda skúmať, či tieto „správne“ vykonali, prípadne vyhodnotili určité dôkazné prostriedky a z nich získané poznatky slúžiace na ustálenie skutkového stavu v miere spoľahlivo postačujúcej pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Ak obvinený namieta, že mu nebolo možné uložiť povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu jeho objektívnej neschopnosti túto uhradiť v dôsledku ním vyhláseného osobného bankrotu a schváleného oddĺženia českým súdom, je treba explicitne uviesť znenie príslušného ustanovenia Trestného poriadku:

§ 287

(1) Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1 uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Najvyšší súd konštatuje, že tak okresný, ako ani krajský súd pri ukladaní povinnosti obvinenému nahradiť spôsobenú škodu vo výške ustálenej krajským súdom nepochybili, nakoľko z obsahu skutkovej vety je zrejmé, že výška spôsobenej škody je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku odsudzujúceho rozsudku, ktorým bol obvinený právoplatne uznaný za vinného zo spáchania prečinu

podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona.

Na tom nič nemení ani skutočnosť, že obvinenému bolo medzičasom povolené oddĺženie, nakoľko z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že povolené oddĺženie sa vzťahuje len na územie H. T..

Najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že ak by právne následky oddĺženia platili voči osobe obvinenej aj na území Slovenskej republiky, je v tejto súvislosti potrebné poukázať na relevantnú platnú a účinnú právnu úpravu vo vzťahu k tzv. osobným bankrotom tak, ako je upravená v § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“), podľa ktorého oddĺžením sú nedotknuté pohľadávky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním vrátane príslušenstva takejto pohľadávky.

Podľa § 166 ods. 3 ZoKR, oddĺžením nedotknuté pohľadávky možno v konkurze uplatniť prihláškou.

Niet teda sporu o tom, že tomu inak nie je ani v trestnej veci obvinenej, nakoľko právoplatným rozsudkom priznaný nárok na náhradu škody je spôsobilým exekučným titulom. V takto naznačenej modelovej situácii by bol ďalší postup v gescii súdneho exekútora. Uvedené však nemení nič na tom, že v prípade, ak obvinený nesplní svoju povinnosť uhradiť poškodenej spoločnosti škodu v tam priznanej výške, tak bude súdny exekútor po zistení, že obvinenému bolo povolené v H. T. oddĺženie ďalej posudzovať, aký typ pohľadávky vymáha, pričom ak ide o oddĺžením nedotknutú pohľadávku bude jeho úlohou nájsť zákonný spôsob, akým môže exekúcia ďalej pokračovať s ohľadom na to, že z určitého majetku dlžníka sa vytvorí konkurzná podstata, ktorá bude mať s poukazom na príslušné ustanovenia ZoKR „exekučnú imunitu“. V prípade nedotknutých pohľadávok sa však exekučné konanie nezastavuje a nedochádza ani k jeho zastaveniu ex lege.

Z uvedeného vyplýva, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je naplnený.

Najvyšší súd len okrajovo zareaguje na návrh obvinenej, ktorým sa domáhal „vydania predbežného opatrenia v druhej časti rozsudku na pozastavenie platobnej povinnosti, pokiaľ nebude rozhodnuté v riadnom konaní inak“.

V tejto súvislosti je dôležité poznamenať, že Trestný poriadok neupravuje procesný postup, ktorým by bol súd v trestnom konaní oprávnený vydať „predbežné opatrenie“. Označený procesný postup je totiž doménou civilného práva procesného (viď príslušné ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, resp. zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok).

Určitú paralelu s uvedeným možno badať jedine tak v porovnaní s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku a § 283 ods. 5 Trestného poriadku, ktoré sa však týkajú prerušenia trestného stíhania. Z dikcie § 10 ods. 15 Trestného poriadku je zrejmé, že trestným stíhaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej. Nakoľko zmyslom konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch - medzi ktoré patrí aj dovolanie, je prieskum právoplatných rozhodnutí, je aplikácia skôr označených ustanovení Trestného poriadku v dovolacom konaní vylúčená.

Odklad výkonu rozhodnutia je v intenciách dovolacieho konania osobitne upravený v § 380 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého minister spravodlivosti alebo generálny prokurátor môže výkon rozhodnutia, proti ktorému podal dovolanie, odložiť alebo prerušiť až do rozhodnutia. Po podaní dovolania tak môže urobiť aj dovolací súd. Toto ustanovenie však upravuje postup súdu len v prípadoch, ak je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti, resp. generálny prokurátor, pričom ho možno aplikovať len vo vzťahu k výrokom o treste alebo väzbe obvinenej a netýka sa povinnosti nahradiť škodu podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku. Je tomu tak aj preto, že výrok zaväzujúci obvinenej nahradiť škodu spôsobenú trestným činom nemožno chápať ako určitú formu trestania obvinenej, ale ide o dôsledok určený výsledkom adhézneho konania upraveného v § 287 a nasl.

Trestného poriadku, ktorého predpokladom je včasné a riadne uplatnenie nároku na náhradu škody poškodenou stranou. Postup, ktorého sa domáha obvinený možno podľa príslušných ustanovení zákonov upravujúcich civilný proces aplikovať najmä v konaní podľa Civilného sporového poriadku, resp. Civilného mimosporového poriadku a nie v trestnom konaní.

Z toho dôvodu považoval najvyšší súd návrh obvineného za nedôvodný a s poukazom na skôr vyjadrené sa ním ďalej nezaoberal.

Nakoľko najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov uplatňovaných obvineným, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.